

MALA LLET, QUEIXES I QUEIXALS

Un relat de: [pillopillo](#)

És el primer dilluns en molts mesos que hi ha moviment portes endins de Cal Tururut; és el dia destinat a descans setmanal i això s'acostuma a respectar escrupolosament. Es poden comptar amb els dits d'una mà les ocasions en què això no s'ha complert rigorosament. Però avui, la mestressa d'aquest restaurant que serveix menjar diàriament a una riuada de gent vinguda de tot arreu, ha convocat tot el servei: cuiners, ajudants, cambrers i fins i tot al personal del servei de neteja que es passa totes les nits fregant taulells i traient greix d'aquest sòl relliscós. I ho ha fet en dilluns, a les vuit del vespre sense precisar la durada de la reunió. Ningú s'ha oposat a la convocatòria veient el posat seriós d'aquesta dona voluminosa amb aquests braços que semblen cames i aquesta cintura de globus embotida en robes més pròpies d'una geganta que no d'una mestressa que ratlla la cinquantena. Com tots els grassonets, la Mercè, és una mestressa habitualment simpàtica i afable. La relació amb els treballadors és inusualment agradable si tenim en compte que dirigeix el negoci i alhora és la cap de cuina i, ja sabem què s'hi cou en aquests llocs quan hi ha nervis! De les cuines, se n'expliquen històries de corredisses, mals humors, retrets, conxorxes i algun vol de paella. Tot això passa en la majoria de cuines del món, però a Cal Tururut fins avui, això no s'hi ha vist gràcies a la bonhomia d'aquesta dona de cent-trenta quilos que gronxa el seu cos com una barca navegant per la gran cuina del restaurant. Amb una mitja rialla als llavis mostra fins i tot comprensió cap als aprenents quan li socarren alguna cosa.

En total som setze persones al voltant de quatre taules agrupades al mig de la sala. Amb una llambregada, la mirada de la mestressa ha ordenat disposar vasos i ampolles d'aigua a sobre de les despullades taules, s'ha assegut i ha tret una carpeta que cap dels presents li coneixia:

-Senyors, em dol robar-vos hores del vostre dia de descans per parlar-vos de feina. El ritme diari d'aquesta casa no permet fer-ho d'una altra manera i em veig obligada a fer aquesta reunió en una hora en què ni jo ni vosaltres hem de patir pel servei.

Com sabeu no tinc per costum passar comptes de les petites incidències d'un restaurant com aquest que no es destaca per tenir massa queixes al llarg de l'any. Ben al contrari sempre ens han plogut els elogis i els reconeixements per sobre d'incidències puntuals. Però fa tres mesos que això s'ha alterat; la bústia de queixes i suggeriments s'ha omplert de retrets i les xarxes bullen contra la qualitat d'aquest establiment. S'acosta la Festa Major i no ens ho podem permetre.

Jo no comparteixo la majoria d'aquestes queixes ni pel que fa a l'apartat que jo controlo més, que és la cuina, ni tampoc de la qualitat del servei, però comprendreu que no puc tancar els ulls a aquesta situació i en vull parlar amb vosaltres. Diuen que per poder resoldre un problema cal primer reconèixer-ne l'existència i és per això que voldria analitzar amb vosaltres totes i cadascuna d'aquestes queixes per saber si realment estem o no davant d'un problema.

En aquest punt la mestressa ha començat a llegir una llarga llista de queixes, opinions desfavorables, retrets, etc, que han agafat per sorpresa a tothom i que han dibuixat cares d'incrèdilitat entre cuiners, cambrers i personal de neteja. Majoritàriament eren queixes penjades a la xarxes. També se n'havien recollit a la bústia de l'entrada del restaurant però la incidència era comparativament menor.

He escoltat atentament el contingut d'aquella carpeta de greuges que la mestressa ha anat desgranant durant més de mitja hora. No he volgut opinar fins que n'ha llegit la darrera i he esperat que tothom hi digués la seva. No cal dir que cap dels assistents estava d'acord en tot el què s'hi deia. Tanmateix, ningú trobava explicació a un seguit de mentides que dibuixaven un restaurant inexistent o molt allunyat del què és Can Tururut.

Quan tothom ha acabat, he alçat el braç per demanar el meu torn de paraula. M'he afegit a l'opinió general per expressar la convicció que darrera aquelles queixes hi havia alguna cosa més que sinceres opinions de clients. Anant una mica més enllà, he dit que intuïa fins i tot qui podia estar al darrere d'aquella sobtada pluja de queixes. Em sembla sospitosos que tot hagi començat sobtadament fa tres mesos, sobretot després d'un historial de vint-i-cinc anys de trajectòria de reconeixements cap a Can Tururut.

He posat sobre la taula la teoria que podria haver-hi una coincidència amb el fet que fa tres mesos es va obrir prop de casa nostra el Restaurant Cal Nen i que des del primer dia no s'han sortit de convèncer les panxes ni els paladars de ningú. En aquest punt la cara de la mestressa s'ha distès lleugerament i un ahhh? general ha corregut per la sala. A tothom li han vingut al cap les setmanals visites de la mestressa de Cal Nen, cada dimarts, coincidint amb el seu dia de descans.

La Lola de Cal Nen és una dona estranya, no se li coneix parella que li hagi durat més de quinze dies i és famosa per una mala llet que podria amatonar tot el Pirineu i la Cordillera Cantàbrica juntes. Des de fa tres mesos ens visita cada dimarts al•legant que no pot més amb tanta feina, que el dimarts és el seu dia lliure i es mereix que

altres cuinin per a ella. En totes aquestes visites s'ha mostrat sempre falsament atenta i satisfeta pel servei rebut a casa nostra fins al punt d'elogiar de forma desmesurada la nostra cuina i el nostre servei. Tots hem estat conscients des del primer dia que tot plegat era un posat que amagava les ganes d'observar-nos i copiar-nos tot el què li fos possible. Rellegint ara aquest munt de mentides sobre el nostre restaurant nascudes sospitosament fa tres mesos, se'ns fa difícil no trobar-hi una relació més que directa i unes expressions molt concretes que tots hem reconegut com a habituals en el parlar barroer utilitzat per la conca de Cal Nen. Però no en tenim proves i fóra molt injust encolomar-li el mort sense estar-ne segurs.

La conclusió de la reunió ha estat que tothom estaria amb els ulls ben oberts per mirar de millorar el servei, vetllant cadascú la seva parcel·la de responsabilitat. Simultàniament, la mestressa ha encarregat al seu fill, enginyer informàtic, que investigués l'origen de tanta queixa a la xarxa. Calia trobar la localització de l'ordinador o ordinadors des d'on es feia tot plegat.

La resposta no ha trigat gaire, escassament vint-i-quatre hores: tot sortia de Cal Nen, al carrer de baix número 12. Això és el que acaba de penjar la mestressa al grup de whatsapp del restaurant, amb un missatge que diu de forma crítica: " Origen confirmat: una "nena" gran és la culpable de fer-nos veure garses per perdius. Tot sortia del mateix niu. Es prega discreció" .

El matí d'aquest dimarts no ha estat un dia normal per cap dels treballadors de Can Tururut, tots ens hem sentit alleujats en saber que el nostre currículum personal en aquest restaurant continua casat amb l'excel·lència. En poques hores hem passat de la preocupació a la normalitat pel simple fet d'haver descobert qui era l'autora del focus de desprestigi que ens rondava. I el més bo del cas és que avui és dimarts i la "nena" de Cal Nen vindrà a dinar com sempre. Atenta a tots els detalls, ens posarà a parir després un cop sigui a casa davant del seu ordinador, inventant-se una realitat o deformant-la segons els seus interessos.

Avui a Can Tururut tothom està alerta; ningú verbalitza els foscos desitjos de venjança per no perjudicar la bona imatge de la casa, però el cert és que tots esperem la "nena" amb una impaciència especial.

Cap a les tres, com sempre, se la veu venir decidida per la vorera, enfilada en aquells talons punxeguts que només es posa els dimarts per venir a dinar. Gronxa els braços, lleugerament oberts, per compensar el desequilibri d'un caminar erràtic i s'adreça ràpidament a la porta d'entrada. La porta automàtica de vidre que s'obre habitualment a la més mínima presència física, avui ha retardat l'obertura uns segons, just per provocar que la "nena" s'hagi estampat contra el vidre deixant-hi front i nas ben marcats. No sé què deu haver passat. Potser ha estat en Joan, el cambrer, des de darrere el taulell, qui ha desconnectat momentàniament el mecanisme...?

Hem recollit la "nena" del terra fingint interès per la seva integritat física. Amb el front envermellit i el nas amb un fil de sang, hem ubicat la "nena" a la seva taula habitual. Després d'escollir entre les opcions del menú d'avui, s'ha dirigit cap al lavabo amb la intenció de veure's al mirall i valorar els desperfectes de la topada. Allí s'ha refet del ridícul i s'ha intentat refrescar les zones afectades; dic intentat, perquè cap de les aixetes del lavabo funcionava correctament per molt que les hagi manipulat. Potser era perquè el mateix Joan, des de fora, mantenia l'aixeta de pas tancada uns segons per tornar-la a obrir de cop i tornar-la a tancar una vegada rere l'altra. Aquest tancar i obrir ha suposat que la nostra nena hagi rebut escatxics per tot el vestit. Sort que només eren d' aigua!

Malhumorada, ha sortit renegant del lavabo recuperant el seu lloc a la taula. El primer plat ja era apunt: "empedrat de lleties amb queixals de bacallà esqueixat". Ha trigat quinze segons a trobar la primera pedra de l'empedrat que li ha suposat la caiguda de dos queixals que no eren pas de bacallà sinó dels seus. Ningú ha sabut ben bé com han anat a parar tantes pedres a aquest empedrat de lleties! A la cuina s'estaven pixant de riure i les llàgrimes començaven a fer bassals ara i adés...

Un cop recuperada la normalitat i atenent a la poca capacitat mastegadora de la clienta, li hem ofert salmó al vapor amb puré de patates parmentier que ha acceptat amb un senzill assentiment amb el cap. El parmentier l'ha trobat acceptable però el salmó l'ha deixat a mig fer quan s'ha clavat dues de les múltiples espines que la peça de salmó portava amagades com sagetes. Les espines s'han anat a clavar a les despullades genives on feia poca estona encara hi havia els dos queixals. No cal dir que els crits de la "nena" han fet girar tota la sala.

No ha volgut fer ni postres ni cafè i només ha accedit a compartir una camamilla gentilera de la mestressa que, asseguda davant d'ella i mirant-la fit a fit, li ha preguntat si sabia res d'una campanya de desprestigi a les xarxes contra restaurants de la zona. En aquest punt, les dues dones s'han mirat fixament i em sembla que no ha calgut afegir res més.

Ateses les circumstàncies, ningú ha volgut cobrar el menú a la desdentegada clienta que ha sortit renegant i traient foc pels... forats on havia tingut els queixals.